

відносини з приводу економії живої та уречевленої праці і показує кінцевий корисний ефект від застосування засобів виробництва і живої праці [5, с. 275-276].

Економічна ефективність виробництва означає одержання максимальної кількості продукції при найменших затратах праці і коштів. Потрібно зауважити, що ефективність включає не тільки співвідношення результатів і витрат виробництва, в ній відбиваються також здатність задовольнити ті чи інші потреби споживача і суспільства в цілому.

Література.

1. Антощенкова В.В. Актуальність функціонування трансфертних цін в умовах агропромислової інтеграції / В.В.Антощенкова // Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету. Економічні науки. – 2013 – №2 (22). – Т.3. С. 47 – 52.
2. Андрійчук В. Г. Економіка підприємств агропромислового комплексу / В. Г. Андрійчук // КНЕУ. – К. : КНЕУ, 2013. – 779 с.
3. Мацибора В. І. Економіка сільського господарства : підручник / В. І. Мацибора – К.: Вища шк., 1994. – 415 с.
4. Петренко И.Я. Экономика сельскохозяйственного производства / И. Я. Петренко, П. И. Чужинов – Алма-Ата : Кайнар, 1992, – 560 с.
5. Економіка підприємства : навч. посіб. / Г.В. Черевко, Ф. В. Горбонос, Г.Б. Іваницька, Н.Ф. Павленчик; ред. Г. В. Черевко. – Львів: Априорі, 2004. – 384 с.

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ

***ПІДАДУБНА Г.Д., ІВАНЧЕНКО А.Ю., СТУДЕНТКИ*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Сьогодні інновації в глобалізованому світі відіграють ключову та вирішальну роль. Побудова ефективної економіки України потребує розвитку інноваційної політики під впливом високої конкуренції, що

* Науковий керівник – Сагачко Ю.М., к.е.н.

посилюється в умовах реалізації інтеграційних процесів.

Кількість промислових підприємств, що займаються інноваційною діяльністю з кожним роком зростає, так у 2012 році ця цифра становила 1758 підприємств (17,4% обстежених промислових підприємств), порівнюючи з 2011 роком цей показник становив 1679 підприємств (16,2% обстежених промислових підприємств). Обсяг реалізованої цими підприємствами інноваційної продукції становив 36157,7 млн. грн., 332 підприємства реалізовували свою інноваційну продукцію за межі України, 24,7% якої надходило до країн СНД, а майже кожне четверте підприємство реалізовувало продукцію, що була новою для ринку. Обсяг такої продукції склав 14,5 млрд. грн., більш ніж половину якої (52,4%) 105 підприємств поставили на експорт. При цьому, більшість підприємств (85,7%) у звітному періоді реалізували продукцію, яка була новою виключно для підприємства. Її обсяг склав 21,7 млрд. грн., 26,6% якої 260 підприємств реалізували за межі України [2].

Не відповідають завданням розвитку національної інноваційної системи умови правової охорони інтелектуальної власності в Україні, не належним чином ведеться облік об'єктів права інтелектуальної власності та нематеріальних активів. Це є причиною низької патентної активності науково-промислового комплексу і того, що частка інтелектуальної власності та нематеріальних активів в основних фондах за бухгалтерськими документами вкрай низька.

Нині в Україні немає чіткої системи у формуванні, розгляді й затвердженні в органах державної влади та управління програм державного рівня. При розробленні та виконанні програм не витримуються типові стадії і процедури, основні принципи програмно-цільового управління: цільова спрямованість, комплексність, альтернативність та керованість програм. Проекти більшості програм соціально-економічного спрямування формуються на безальтернативних засадах, без проведення конкурсів та державної експертизи [3].

Необхідно сформувати загальнодержавну систему автоматизованого пошуку, збору, накопичення, аналітичного опрацювання й зберігання, розповсюдження і надання інформації в сфері науково-технологічного та інноваційного розвитку, єдину систему обліку електронних інформаційних ресурсів держави. За рахунок технологічного переозброєння необхідно досягти зменшення частки зношених основних засобів виробничого потенціалу України в

середньому на 20%, підвищити ефективність використання робочої сили в 2,5 рази [4].

Адаптивна інфраструктура інноваційної діяльності може існувати, якщо закладено діє ланцюжок: «наука-технологія-виробництво-ринок». Досягти цього без використання індустрії венчурного бізнесу, тобто без створення приватних інвестиційних компаній, діяльність яких підтримують державні та суспільні фонди, не є можливим. Слід нарощувати частку венчурних інвестицій у високотехнологічне виробництво такими темпами, щоб досягти 70% від загального обсягу інвестицій. Одним із механізмів стимулювання розвитку венчурної індустрії є фондовий ринок. Оскільки венчурне фінансування припускає участь інвестора в керуванні підприємством, у розвиток якого вкладені кошти, то це сприяє руху акціонерного капіталу як у національному, так і в міжнаціональному масштабах [5].

Одним із механізмів реалізації державної науково-технологічної та інноваційної політики є програмно-цільовий метод управління, ефективність якого підтверджена світовою практикою. Державна підтримка цільових програм різного рівня має визначатись їх органічним зв'язком із системою державних науково-технологічних та інноваційних пріоритетів, уся ієрархія яких має ґрунтуватися на глибоких прогнозно-аналітичних дослідженнях та релевантному інформаційному забезпеченні [1].

Відмова від інноваційної політики може призвести до консервації накопичених у країні передумов структурної деградації — оскільки стабілізаційне зростання останніх років (відновлення потенційного ВВП) не є достатнім свідченням позитивних довгострокових перспектив української економіки і підвищення її конкурентоспроможності у світовому економічному просторі.

Переорієнтування цінностей у зв'язку з викликами зовнішнього середовища, спричиненими наслідками геополітичної та економічної кризи, повинне стати базисом для формування інноваційної екосистеми нового типу та її регіональних інноваційних модулів.

Література.

1. Микитюк П.П. Інноваційна діяльність : навч. посіб. / П.П. Микитюк, Б. Г. Сенів. – К. : Центр навч. літ., 2008. – 320 с
2. Офіційний сайт державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.me.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=205521&cat_id=201598

3. Горбулін В. П. Державне управління науково-технічними та економічними процесами реалізації Україною стратегічного курсу на європейську і євроатлантичну інтеграцію / В. П. Горбулін – К. : ДП „«НВЦ» Євроатлантикінформ”, 2010. – 272 с.

4. Інноваційні ресурсозберігаючі технології: ефективність в умовах різного фінансового стану агроформувань : [монографія] / За ред. професора Г.Є. Мазнева. – Харків: Вид-во «Майдан», 2015. – 592 с.

5. Інноваційний розвиток в Україні : наявний потенціал і ключові проблеми його реалізації. Аналітична доповідь центру Разумкова // Національна безпека і оборона. – 2009. – № 7. – С. 2–14.

МАРКЕТИНГОВЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА МАРКЕТИНГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

***Пульна Г.П., Тимченко М.В., студентки*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Маркетингові дослідження – це систематизований процес збирання, накопичення, оброблення та аналізу інформації, яка відображає реальну внутрішню і зовнішню ситуацію, з метою прийняття конкретних управлінських рішень для стабілізації, покращення чи розвитку виробничої діяльності та зменшення невизначеності і ризику при прийнятті цих рішень.

До маркетингових досліджень висуваються такі вимоги:

- дослідження повинні мати системний характер з метою забезпечення їх більшої ефективності;
- до досліджень необхідно застосовувати науковий підхід, який базується на об'єктивності і точності;
- дослідження повинне бути багатоступінчастим процесом, який включає збирання, реєстрацію і обробку даних;
- дослідження повинне базуватися на різноманітності джерел інформації.

* Науковий керівник – Богданович О.А., ст.викладач